

Su Allah'ındır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Çocuklara mevsimler öğretilirken baharı simgelemesi için çiçek açmış ağaçlar gösterilir. Kış anlatılacağı zaman da karlar üzerinde oynayan çocukların fotoğrafı seçilir. Coğrafya kitapları böyle yazar.

Fakat yaşadığımız şu dünyanın sahibi olmadığımız, kontratı süreli yazılmış bir kiracısı dahi sayılmayacağımızdandır ki okullarda öğretilen o bahar-kış resimleri, öyle olmamaya başlamıştır.

Nisanda ağaçların çiçek açacağı öğretiliyordu ama martta, şubatta çiçekler görmeye başladık. Çocuklar, gençler aralık ve ocak aylarında sokakları karda kaymak için kullanırlardı ama bu zamanlarda gömlekle dolaşmaya başladılar. Mevsimler meteoroloji müdürlüğünün bir tuşa basarak karşımıza koyduğu görseller değilmiş demek ki... Gücü göklere çıkarılan şanlı Avrupa dahi nice zaman sonra ilk defa bir yılbaşına sokaklarında kar olmadan, kayak merkezlerini bembeyaz görmeden, taşımacılık için kullanılan nehirlerin suyu dibi görülecek kadar kuruyarak girdi. İnsanoğlu, babasının çiftliği zannettiği dünyanın ne babasına ne de kendine ait olmadığını anlayabileceği bazı olaylarla karşılaşmış durumdadır.

Allah’a ve ahiret gününe iman eden bizler, tek yağmur damlasının dahi hesapsız veya kendiliğinden, sıcak-soğuk sürtüşmesinden ibaret bir nedenle yeryüzüne inmediğine, toprağı yeşertip yağmuru indirenin Allah olduğuna da iman ederiz. Bu imanımızın sebebi Allah’a imanımızdır. İman ettiğimiz Allah; kurumuş ağaçlara hayat veren, yağmur indirip toprağı besleyen, karla havayı dinginleştiren ve suyumuzu çoğaltan Allah’tır. Bizi ve hayvanları, bitkileri yarattığı gibi suyu da yaratan odur.

Yaşadığımız kuraklık musibeti, yağmursuzluk afeti, ağaçların kuru olmaları gereken dönemde çiçek açmak durumunda kalmaları ve diğer iklim değişiklikleri dünyanın sahipsiz, başıboş olmasının eseridir diyemeyiz. Dünyada bizden önce babalarımız, onlardan önce babaları, onların babaları... derken en fazla Âdem babamıza kadar götürebiliriz tapularımızın kökünü. Ondan önce tapu-kadastro işleri kimin göreviydi, dünyayı kim parsellemişti? Dünya o zaman da şimdi de Allah’ın mülküdür, dünyadaki bütün tasarruflar Allah’a aittir. Allah’ın dünyasını biz kendimize göre tapular, parseller düşünüp kullanım haklarının bize ait olduğu düşüncesiyle kullanıp duruyoruz.

İnsanoğlu bu serbestlik ve düşüncesizlik içindeyken birdenbire beş yüz yıldan beri görmediği kuraklığı görüverdi. Allah’a sığınarak söylemek lazım ki insanın mevcut ahvale rahmet okuyacak berbatlıkta günleri de çok uzağımızda değildir. Zira Kur’an-ı Kerim’de, pek çok Müslüman’ın yatmadan önce okuduğu Mülk suresinin son ayetinde, Allah’ın en büyük tehditlerinden biri, “Suyunuz çekiliverirse size kim temiz su getirecek?” cümlesi durmaktadır. Bir sabah uyandığımızda çeşmelerimizden su akmaz, tuzlu bile olsa razı olacağımız kadar su bulamaz hâlde olursak ne yaparız? İnsanlık böyle bir durumda da “Belediye bize kesinlikle su bulacaktır, yoksa seçimde oy vermeyeceğimizi bilirler...” diyecek kadar imansızlık noktasına gelemes der miyiz?

Allah’a ve ahiret gününe iman eden bizler suyu belediyenin getirmedikğine, göllerin devlete ait olmadığına, dereleri devletin akıtmadığına; her şeyin Allah’a ait olduğuna iman ediyoruz. Belediyeler, devletler sadece birer işletmecidir; bulurlarsa işletirler, ya bulamazlarsa?

Bir mümin, sabah namazına kalkarken Allah’ı hatırladığı gibi elini yıkamak için musluğu açtığı, suyu akarken gördüğü her seferinde de Allah’ı hatırlamalıdır. Hem suyun insanın aslı olduğu, hayat kaynağı fonksiyonunu hatırlattığı hem de Allah’ın eşsiz bir nimeti, onun ihsanı olduğu için. Musluktan akan suyla Allah’ı hatırlayamayanın minarelerden yükselen ezanla camiye koşması da mümkün olmaz. Su

Allah'ı gösteren; ihsan edilmesiyle rahmeti, kesilmesiyle azabını hatırlatan büyük bir mucizedir. Allah su ile insana, toprağa, bitkiye can vermekte ama boğarken de suyla boğabilmektedir. Zira bir nimet, nimet olarak hangi çapta büyükse aynı oranda azap da olma potansiyeli vardır.

Suyu takip edersek karadan çıktığı kaynağa kadar gidebilir, izini sürebiliriz. Ama iman akıyla suyu takip ettiğimizde bizi kesinlikle Allah'a götürecektir. Su bizi Allah'a götürmediği sürece boşa akıyor demektir. Su yataklarında sadece elektrik üretilmemelidir; her damla su bize Allah'a imanının da üretildiği kadar büyük bir mucize, müthiş bir tefekkür kaynağı vazifesi görmelidir. Derelerimiz, ırmaklarımız elektrik ve balık ürettikleri kadar iman üretmemize de vesile olurlar, her su şikâyetinden tekbir sesine giden yolu bulabilirsek imanımızla yaşıyoruz demektir.

Bu olursa biz, dere kenarında abdest alırken dahi su israf etmeyecek iman kalitesine erişiriz. Aksi takdirde suyun israf edilip edilmemesini, belediyenin suyu pahalı satıp satmamasıyla ölçen Batılı düzeyine düşeriz. Suyu fiyatına göre az harcamak veya harcamamak Batılı zihniyetinin eseridir, bu ekonomik kafadır; Allah'a ve ahiret gününe iman eden zihniyetin eseri ise suyu en büyük mucize olarak görüp bildiğinden bu hayat kaynağının barındırdığı nimet veya bela potansiyelinin daima ayırıcılığına harekete eder. Bu öyle bir nimettir ki çok var olması koca bir şehri yok edecek sel şeklinde ortaya çıkabilir; hiç olmaması ise toprağı çatlatır, ekinlerin yaşaması mümkün olmaz, hayatı bitirir. Öyleyse her su damlası, yağın her kar tanesi için hamd etmek, şükretmek, tespih etmek yine hamdimiz, şükürümüz, tespihimizin yetişemeyeceği kadar muhteşemdir. **Mümin için suyun litre fiyatı, su israfına etki edecek bir faktör değildir. Suya karşı en büyük şükür göstergemiz olan abdest esnasında bile israfa, lüzumsuz harcamaya dikkat etmemiz ideal olarak gösterilmişken diğer su kullanımlarımızda çok daha fazla dikkat etmemiz gerektiği ortadadır. Devlet günün birinde fazla su tüketeni ödüllendirecek olsa bile müminin bu durum karşısında tavrı zerre kadar değişmez. Mümin için itibar edilecek tek kriter, akıttığı fazla suyun ateş olup onu yakacağı bir günün gelecek olmasıdır.**

Dünyanın mevcut su kıtlığını bilimin açıklamaları ışığında okuyup sadece bu açıdan değerlendirmek çok yanlış bir bakıştır. Beş yüz senede beş kere yağmur yağmamış Mekke niye sellere teslim olup duruyor? Başka yerlere niye yağmıyor da devamlı orada sel oluyor? Bu ve başka sahneler konuyu sadece bilim penceresinden görmemize engel olmaktadır. Günümüzden bin sene önce kaleme alınmış tefsir kitaplarında dahi dünyaya aslında her sene aynı miktarda su indiği ifade edilmiştir. Dünyanın su kapasitesi her sene aynı miktarda alımla karşılık bulmaktadır. Allah'ın kurduğu bu düzende bir değişiklik yoktur. Öyleyse niye bu sene kuraklık oldu?

Çünkü hesabı Avrupa yapmıyor, Allah yapıyor. Avrupa sadece meteorolojisiyle nereye ne kadar suyun düştüğünü ölçüyor. Avrupa su yaratamıyor; turist kaybetmemek için sunî kar yapıyor ama onu da sudan yapıyor. Ama gel gör ki elini yüzünü yıkayacağı suyu yine de bulamıyor. Ve bir kere de suyu verenin Allah olduğunu kabule yanaşmıyor.

Ümmet-i Muhammed olarak biz ise yağmurun, toprağın, taşın; her şeyin sahibinin Allah olduğuna iman ediyoruz. Bir cenaze görsek veya başımıza bir sıkıntı gelse "innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" diyoruz. "Allah'tan geldik, Allah'a gideceğiz" ifadesi dünyada ne gözümüzün gördüğü herhangi bir şeyin ne de kendimizin bize ait olmadığını, sahiplik iddia edemeyeceğimiz manasını anlatır. Biz bu dünyada ne kendimizle ne başka eşyalarla alakalı bir şeyleri tuşa basarak belirliyor değilsek söz hakkı nasıl bizde olacak? Rabbimiz bizi, bizden önce dedelerimizi, onlardan yüzyıllar önce de uzak dedelerimizi yaratmış, sıfırdan dünyayı yaratmış; plan, proje, sistem, işleyiş, canlılar; her şey onun.

Ve Allah kimseye de sorarak iş yapmıyor. Dilediği kadar su veriyor, dilediğince suyu kesiyor. Çünkü o Allah'tır; dilediğini, dilediği gibi ve dilediği zamanda yapar. İmanımız bize bu gerçekliği telkin etmektedir. Mümin oluşumuz bize bunu zorunlu kılmaktadır. Müminlik sadece yaşlanınca hacca gitmek değildir. Kuraklıkta, susuz kaldığımızda, barajlarımızdan su çekildiğinde emziğini arayan bebek

gibi ağlayarak ellerimizi Rabbimize açmayacağız da başka ne yapacağız? Allah'ın rabbimiz olduğunu söylemek bundan başka anlama mı gelir?

Suyumuz olmadığında, kesildiğinde daha fazla namaz kılmak, Allah'a daha fazla sığınmak mecburiyetindeyiz. Şeytan bizi yalnızca "Hadi git, içki iç" diyerek batırmaya uğraşiyor değildir. Onu memnun eden sadece namazsız hayat yaşamamız değildir. Bunlar herkesin bileceği, popüler tuzaklarıdır onun. Şeytanın bir de insanın kafasının içini boşaltma politikaları vardır. Suyun aslını, kaynağını, Allah'ın rahmet veya azap olarak kullanabileceğini anlayamamak da şeytanın zihnimize koymaya çalıştığı boşluklardandır ve bu düşünce, sabah namazına kalkmamak kadar büyük bir suçtur Allah'a karşı.

Dereleri, denizleri Allah'ın yaratmadığını, bunların birtakım hava olayları neticesinde meydana gelmiş doğa işleri olduğunu söyleyen birinin Müslümanlığından söz edemeyeceğimiz gibi imanın kurumuş, içi boşalmış olmasına sebebiyet verecek sözler, düşünceler, zanlar konusunda da uyanık davranmaya mecburuz. Zira bu iki durumun, elde kalacak sonuç açısından bakıldığında farkı yoktur. Barajların kuruyor olmasına bakarak Allah'ı hatırlamayan, gördüğü kurak manzarayı kendine çekidüzen vermek için büyük bir vesile olarak anlamayan ve belediyenin, devletin politika yanlışlığını yegâne sebep bilen kimse esas kuraklığının farkında değil demektir.

Bir yerde sel olup aslında altı ayda düşmesi gereken suyun bir gün içinde şehre düşmesini hiç kimse "Oh, ne güzel, altı aylık su birikmiş oldu" diye anlamaz. Çünkü su, yağması ümit edilen şekilde ve zamanda yağmamış, fayda getirmeyip zarara sebep olmuştur. Böyle bir hadiseyi suyun üzerimize azap olarak gelmesi diye neden anlamayalım? Bunu Avrupalılar düşünemeyebilir ama biz mümin, muvahhid olarak Rabbine gitmek isteyen kimseler, neden onlar gibi düşünelim? Biz dünyanın, havanın, suyun yaratıcısı ve idarecisi olduğunu zanneden müstekbir zihniyetten uzağız, Allah'ın izniyle de onlar gibi hiçbir zaman olmayacağız. Yağmuru, suyu, rahmeti Allah'a havale edecek imana sahip olmayan o zihniyet gibi düşünme düşüklüğüne asla teslim olamayız. Onların karakterlerine, imansızlıklarına yakışan elbette öylesidir; ama biz müminiz, Allah'a ve ahiret gününe iman ediyoruz.

*

Biz her şeyi Rabbimizden biliriz. Rahmeti, azabı, eşyayı, arsayı, taşları, ağaçları, yağmuru; her şeyi. Bunu sözümüz, duamız, konumumuz, kendimize ve ailemize belirlediğimiz tavırlarımızla bu refleksi göstermemiz gerekir. Melekler su ve iman kuraklığı çekilen çağımızda bizim kimden, hangi düşünceden yana olduğumuzu bilmeli, görmeli, şahit olarak kıyamet gününde yanımızda olmalı, "Bu kulun su dendiği zaman seni hatırlardı" demelilerdir.

"Su Allah'ındır" demedikçe, suyu Allah'ın dilediğine, dilediği zaman, dilediği gibi vereceğine iman etmedikçe, suyu dilerse azaba ama dilerse de rahmete çevireceğine kalbimiz mutmain olmadıkça Âmentü'ye imanımızın kıymeti yoktur. Zira içini boşalttığımız Âmentü, Âmentü olmaktan çıkmış demektir. Tabiat, söz, kanun, hüküm sadece Allah'ındır. İnsan su kanalları yaparak suyu taşıyabilir, büyük göllerde barajlar kurup içme suyu üretebilir; bunlar zaten Allah'ın emridir, yeryüzünü imar etmemizi o buyurmuştur. Ama baraj yapmak su yaratmak değildir!

Suyunu kullandığımız Allah'ı hakkıyla takdir edemediğimizde su kuraklığından daha büyük meselemiz, iman kuraklığı olmuş demektir. "Suyun sahibi Allah'tır" sözünü söylemeyi bilime yakıştıramıyorsak biz de benzemememiz gerekenlerle bazı ortak noktalar taşıyor olabiliriz -Allah korusun. Yasalar ve kasalar güçlü gibi görünür ancak aslında bütün gücümüz bir kaşık su sayesinde. İnsan haddini bilmediğinde Firavunlaşır, Karunlaşır.

Hepimiz Rabbimize kullukla yükümlüyük. Kulluğumuz ne kadar başarılı olursa Rabbimiz de bize o kadar rahmet indirecektir. Rahmetinin toplumsal göstergesi nazlı nazlı inen yağmurlardır. Vahşi inen yağmur ise ne bitkiye ne insana fayda getirmez. Bu nedenle su, Allah'ın kudret ve azametini gösteren,

bizim de gerekli tedbirleri alarak projeye, plana, hilkate uygun bir hayat yaşamak zorunda olduğumuz konu başlıklarından biridir -en az depremler ve heyelanlar kadar. Rabbimizin deprem veya volkan patlaması olarak üzerimize gelecek bir afetinden korktuğumuz gibi suyun varlığını rahmet bilip şükretmek, yokluğunu azap bilerek ürmek de o kadar doğaldır.

*

Şehirlerimizi istila eden, baskın biçimde kuşatan faizli bankalar, alkollü içecek satıcılarının ve fuhşu normal hâle getiren yerlerin yaygınlaşması, yalanın ve sahtekârlığın alelade birer alışkanlık hâline gelmesi, evlatların ağlattığı anneler ve babalar, boş kalmış camiler, Allah'tan uzak oluşturulmuş yapılar ve binalar, Allah'a başkaldırılan diğer günahlar... bütün bunlar ahirete gitmeden önce, dünyadayken hesabı sorulmayacak işler midir? Allah Teâlâ isyanları sebebiyle bizden önceki ümmetlerden hesap sordu da bizden sormayacak mıdır? Ağlayan anneler ve babaların ağlamasını bize helal mi etmişti Allah?

Ne yazık ki insanımız cebinde para kalmadığını görünce of puf edip endişelenirken barajlardaki suyun çekildiğini görürken benzer bir endişeyle kavrulmamaktadır -çünkü nasılsa belediye ilgilenenecektir. Hayır! Bütün bu günahlarımız, suçlarımız, kabahatlerimiz bir gaz bulutu gibi olup göklere yükseliyor ve üzerimize kuraklık, sel olarak geri dönüyor. Tövbeden, istiğfardan, haddimizi bileceğimiz bir hayata dönmekten başka da çaremiz yoktur. Biz Allah'tanız, her şeyimiz de Allah'a aittir. Su da Allah'ındır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.